

Virelai „Pos qu'ieu vey la fualla“

Číslo verše	Text	Nápěv	Rým	Počet slabik	Strofa
1	Pos qu'ieu cey la fualla	α	a	5	A^{rn}
2	Verdear entre la flor	β	b	7	
3	Chantar vual per fin amor	γ	b	7	
4	Quar fin' Amors mi ten gay	δ	c	7	B
5	E mi fay	ϵ	c	3	
6	Viure tot jorn sens consire	ϕ	d	7	
7	Per qu'ieu d'amar no'u par tray	δ	c	7	B
8	Leys que'm play	ϵ	c	3	
9	Tant qu'ieu mays ren non desire	ϕ	d	7	
10	Mas sol qu'ella vualla	α	a	5	A
11	Que de sa valent valor	β	b	7	
12	Puascha chantar a ss'onor	γ	b	7	
13=1	Pos qu'ieu vey la fualla	α	a	5	A^{rn}
14=2	Verdear entre la flor	β	b	7	
15=3	Chantar vual per fin amor	γ	b	7	

[Friedrich Gennrich: Grundriss einer Formlehre des Mittelalterlichen Liedes als Grundlage einer musikalischen Formenlehre des Liedes, Halle/Saale, 1932, s. 73]

Komentář:

Virelai „Pos qu'ieu cey la fualla“ se z hlediska hudební výstavby skládá ze **dvou** třídlínných částí:

- 1) Z části **A** tvořené třemi nápěvnými řádky $\alpha+\beta+\gamma$.
- 2) Z části **B** tvořené třemi nápěvnými řádky $\delta+\epsilon+\phi$

Nápěvné řádky částí **A** a **B** se v průběhu skladby pojí s různými texty, přičemž nápěvné řádky části **A** označené jako **A^{rn}** (rn = refrén) se pojí se stejným textem a v této podobě rámuje vlastní strofu (střední – černě psaný - díl tvořený řádky 4 – 9). Plní tedy funkci melodicky i textově návratného prvku - refrénu. Je to princip převzatý z přímého přednesu žalmů (psalmodia directanea) – viz obdobu u balady.

Vlastní strofa je (podobně jako u balady) barového charakteru – aplikuje princip opakování nápěvných řádků (štola - protištola). Strofu uzavírá opět díl **A**, ovšem s jiným textem. Je to nápěvně repetující, ale textově nerepetující, díl ve funkci dopěvu. Díl **A^{rn}** čerpá z melodického materiálu strofy (díl **A**) a není tedy melodicky kontrastní, není melodicky autonomní. Refrénem se stává proto, že opakuje již jednou zaznělý text.